

Жила собі дівчина. Звали її Горпина. Ще й на світ не народилася, а вже не щастило їй, наче навмисне долю зурочили.

Хто б лишень про лихе подумав, коли б подивився, як добре все розпочиналося: зустрілися одного разу батько її Тарас та мати Христина та й з першого погляду палко закохалися одне в одного. Молодесенькі були та й такі обоє гарні, як з лиця, так і душею, немов сама доля їх звела, аби на світ більше вродливих та добрих людей народилося.

Гуляли вони собі разом щасливенькі, сонечку раділи, не могли весною надихатися та мріяли про щасливе подружнє життя. Але не так сталося, як гадалося. Бо Христина, Горпинина мати, змалечку була сиротою, а Тарас, Горпинин батько,

був із заможної родини, та ще й єдиний син — спадкоємець усього добра. А добра там, повірте на слово, не бракувало.

Тому як дізналася про ті зустрічі сина з біднячкою баба Горпинина — Па́ва Ско́рина — то наче сказала. Була то жінка строга й завзята, не звикла ні в чому ні від кого відмови знати.

Заходилася вона тоді всіляко перешкоджати зустрічам закоханих, бо, на її щире переконання, син був вартий значно кращої пари.

Чого тільки вона не робила, до яких тільки хитрощів та вивертів не вдавалася! Але, як на біду, син її вродився впертий та страшенно затятий, тож ні в чому матері не поступався.

Не примусили його передумати ні матеріні погрози позбавити спадку, якщо не розпрощається з біднячкою, ні слізні вмовляння близьких і далеких родичів, ні людські перекручені поговори, ані нужденне життя без статків, яке чекало на нього попереду.

Гордо звівши голову та не взявши із собою нічого, окрім щирої любові до

своєї Христини, у тому, що на собі мав, переступив Тарас поріг батьківської хати востаннє, але тоді ще не знав про це.

Недовго думаючи, молоді вчинили, як годиться перед Богом і людьми: тихенько повінчалися та й стали жити душа в душу в тій убогій, але затишній хатині, яка була єдиним спадком Христини.

Невдовзі дізналися, що чекають на дитинку. Зраділи так, що словами не передати. Чесно працювали на своїй землі та дбали одне про одного, насолоджувалися тихим сільським життям.

Утім не судилося їм своїм щастям натішитися.

Пава Скорина все ніяк не могла змиритися із синовим вибором. Палило відчаєм її душу — ні вдень, ні вночі не давало спокою знаття, що її викоханий та вивчений наук син пішов із достатку до злиденної біднячки та забув і про матір, і про рід свій, що з давніх-давен славився у світі. Замість того, щоб сім'ю далі величати й багатство примножувати, обрав Тарас брудне й непримітне землеробське

життя, яке не личило нащадкові поважного роду.

Усе, що могла, Пава вже перепробувала: і сльози, і погрози, ще й місцевого старосту намагалася підкупити, щоб той засадив Христину до в'язниці.

Староста Петро Реп'ях виявився чоловіком чесним і відповів рішуче:

— Грошей мені ваших не треба, гріха на душу я не братиму й долю людську не ламатиму. Христину ще з дитинства знаю, вона хоч і бідного, проте чесного роду, тож як не намагайтеся її очорнити, а нічого у вас не вийде — люди все бачать, їх не обдуриш.

Сказавши так Паві, плюнув у її бік та вказав на двері.

У повному розпачі Горпинина баба за великі гроші виписала найгарнішу дівчину з далекої столиці, щоб та звабила її сина, але серце Тарасове цілковито належало коханій Христині, тож із цього злісного підступу теж нічого не вийшло.

Не витримало Павине серце, тому прийшла вона поночі до убогої хатини, де тепер жив її син, і, слізьми вмиваючись,

постукала в шибку, бо знала, що Христина вже дуже важка, тож на стукіт вийде Тарас. Так і сталося.

— Сину!.. — кинулася до нього Пава.

Спохмурнів Тарас, коли побачив матір, передчуваючи недобре, але мовчки обійняв її: серце ж бо не кам'яне!

— Сину мій, ще не пізно! Я прийшла тебе врятувати! Кидай цю біднячку, кидай цю хату пропащу, ходімо додому, ходімо, рідний! Красне життя та яскраве майбутнє чекають на тебе. Покиньмо все, залишмо це кляте село та поїдьмо геть, галасвіта. Ти забудеш усе, як страшний сон, і ми про це ніколи не згадуватимемо!

Почув такі слова Тарас і різко відсахнувся від матері.

— Як ти можеш таке казати? Христина носить нашу дитинку, яка от-от на світ з'явиться! Це ж і твій нащадок. А ти хочеш, щоб я все покинув? Я люблю їх, мамо, як-бо ти не приймеш цього? Ніколи я їх не покину, чуєш? Краще вирви серце мое з грудей!

— Сину!.. — почала була щось казати Пава, ридаючи.

— Забудь сюди дорогу!
Так постановивши, Тарас круто роз-
вернувся від матері та й вернувся в хату,
не озираючись.

Тоді востаннє бачилися мати й син.

— Хто то був? — спитала Христина.

— Мати, — скупю відповів їй чоловік,
штурхаючи кочергою голівешки в грубці.

Христина зрозуміла, за чим приходила
свекруха. Гірко їй було од того, та що ж
тут скажеш. Вона важко зітхнула та
й продовжила гаптувати пелюшку для
дитини.

Нове ЖИТТЯ